

για τα γεγονότα της 19^{ης} και 20^{ης} Οκτώβρη

Το κοινωνικά αδρανές και αμήχανο καλοκαίρι εν όψει μιας αβέβαιης επερχόμενης χρονιάς, ακολούθησε ένας Σεπτέμβρης γεμάτος επιβολές “από τα πάνω” και αντιδράσεις “από τα κάτω”. Έτσι, ήρθαμε αντιμέτωποι με νέους φόρους (εισφορά αλληλεγγύης, χαράτσι της ΔΕΗ) που υποχρεούμαστε να πληρώσουμε, με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση της Διαμαντοπούλου και την ψήφιση του νέου νόμου πλαίσιο, με νέα μέτρα για τους δημόσιους υπαλλήλους και αλλαγές στον τομέα της υγείας και των μεταφορών. Όμως, απέναντι στα “σωτήρια” για τη χώρα μέτρα και θανάσιμα για τους από τα κάτω, φοιτητές-ριες, μαθητές-ριες, εργαζόμενοι και άνεργοι οργανώθηκαν και απάντησαν με καταλήψεις πανεπιστημιακών/τεχνολογικών ιδρυμάτων και σχολείων, λαϊκές συνελεύσεις γειτονιάς, μπλοκαρίσματα εφοριών, καταλήψεις διοικητικών κτιρίων και υπουργείων, απεργίες στα ΜΜΜ, τα ταξί και την ΠΟΕ-ΟΤΑ. Απόρροια όλων των έντονων αυτών ημερών ήταν το κάλεσμα της 48ωρης γενικής απεργίας για τις 19 και 20 του Οκτώβρη, οι οποίες καλέστηκαν ύστερα από την “πίεση” που δέχτηκαν οι ηγεσίες των δύο μεγάλων συνδικαλιστικών φορέων (ΓΣΕΕ- ΑΔΕΔΥ).

Η Τετάρτη 19 Οκτωβρίου στην Αθήνα χαρακτηρίστηκε ως μια από τις μεγαλύτερες και μαζικότερες γενικές απεργίες στην Ελλάδα ύστερα από τη μεταπολίτευση με περίπου 400.000 κόσμο! Η οργή και η απόγνωση του κόσμου αποτυπώθηκε στα γιουχαΐσματα, τις μούντζες, τις βρισιές προς τις δυνάμεις καταστολής και τη Βουλή αλλά και στις πολύωρες, εκτεταμένες και σε πολλά μέτωπα συγκρούσεις με τα ΜΑΤ. Συγκρούσεις που έλαβαν χώρα από μεγάλο αλλά και ετερόκλητο κομμάτι κόσμου που συμμετείχε στην πορεία. Αξιοσημείωτη είναι φυσικά η ανοχή και η συναίνεση των υπόλοιπων διαδηλωτών καθ’ όλη τη διάρκεια των συγκρούσεων και η πολύωρη παραμονή τους στο δρόμο. Τελικά όπως φάνηκε, τα μέτρα καταστολής από τους κυρίαρχους, δηλαδή η έντονη και μεγάλη αστυνομοκρατία στο κέντρο της Αθήνας και το κλείσιμο των κεντρικών σταθμών του μετρό δεν αποθάρρυναν τον κόσμο να κατεβεί στη γενική απεργία, να διαδηλώσει και να συγκρουστεί. Να σημειωθεί τέλος ότι αντίστοιχο κλίμα μαζικότητας, οργής και συγκρούσεων υπήρχε σε πολλές πόλεις της Ελλάδας την ημέρα εκείνη.

Τη 2η μέρα της 48ωρης απεργίας η κατάσταση στο κέντρο της Αθήνας ήταν αρχικά παρόμοια με την πρώτη μέρα αλλά είχε τελείως διαφορετική και αναπάντεχη για τους περισσότερους έκβαση. Ο αριθμός των διαδηλωτών την ημέρα της ψήφισης του πολυνομοσχεδίου ήταν αισθητά μικρότερος αλλά η διάθεσή τους και η ένταση της συγκέντρωσης ήταν ίδιες με την προηγούμενη μέρα. Χαρακτηριστικό της 20ής Οκτωβρίου ήταν η εγκατάσταση του ΠΑΜΕ στο μπροστινό μέρος της Βουλής από τις 09:00 αποκλείοντας όχι τη Βουλή όπως διαλαλούσαν, αλλά τους διαδηλωτές. Ουσιαστικά απαγόρευαν την είσοδο και τη διαμαρτυρία σε εκείνο το κομμάτι του δρόμου σε όποιον διαδηλωτή δεν ήταν παιδί του Περισσού, ανοίγοντας και ελέγχοντας τσάντες και ζητώντας δημοσιογραφικές ταυτότητες. Με λίγα λόγια, οι διαδηλωτές εκείνη τη μέρα ήρθαν αντιμέτωποι με μια αστυνομική περιφρούρηση από τα ΚΝΑΤ, κάτι που δήλωνε και η παντελής απουσία των ΜΑΤ σε εκείνο το σημείο και περιφερειακά.

Απέναντι στην περίεργη αυτή κατάσταση που είχε διαμορφωθεί στην πάνω πλευρά του Συντάγματος, επικρατούσε ένα κλίμα αμηχανίας και δυσaráεσκειας που εκφραζόταν με μούντζες,

γιούχες και αντί-κκε συνθήματα. Πιο δυναμική ήταν η παρουσία οργανωμένων απεργιακών μπλοκ (εργαζόμενοι στους δήμους, Δεν Πληρώνω) που ήρθαν γρήγορα σε λεκτική αντιπαράθεση με τον «κόκκινο στρατό» (τότε έπεσαν τα πρώτα σπρωξίδια). Όταν τελικά μπροστά στα κνατ βρέθηκαν μαχητικά κομμάτια νεολαίας και αντιεξουσίας η υπομονή έδωσε τη θέση της στη βίαιη σύγκρουση. Μια σύγκρουση που συνειδητά απομονώνεται από το γενικότερο κλίμα, μόνο και μόνο για να γίνει πειστική η επίσημη version της που εξηγεί τα γεγονότα ως μια υπόθεση ανάμεσα σε «αθώους κνίτες και ύποπτες τυχοδιωκτικές ομάδες αναρχοφασιστών και προβοκατόρων»...

Οι διαδηλωτές που επιτέθηκαν στην εμπροσθοφυλακή του π.α.με ήταν χύμα κόσμος, ανοργάνωτος, με ανομοιογενή σύνθεση και χαρακτηριστικά. Μην έχοντας προβλέψει αυτήν την εξέλιξη στο δρόμο, αντιπαρατέθηκαν στην οργανωτική υπεροχή των κνατ με τα μέσα εκείνα που χρησιμοποιούνται στις συγκρούσεις με τους μπάτσους. Οι πέτρες και οι μολότοφ κατάφεραν μεν να αναχαιτίσουν σε μεγάλο βαθμό τις επιθέσεις και αντεπιθέσεις των παμιτών, έδωσαν δε άλλη σφοδρότητα και επικινδυνότητα στη σύγκρουση. Από την άλλη η περιφρούρηση του π.α.με που ανέμενε τη σύγκρουση, υπερτερούσε σε εξοπλισμό (κράνη, μπουφάν, μαδέρια). Έχοντας αντικαταστήσει τους μπάτσους στη φύλαξη της βουλής, βρίσκονταν σε συνεχή επικοινωνία μαζί τους. Γι' αυτό και είδαμε παμίτες να παραδίδουν διαδηλωτές στα ματ, να επιχειρούν μαζί με διμοιρίες να κυκλώσουν και να εγκλωβίσουν κόσμο. Οι συγκρούσεις πήραν τέλος μετά από αστυνομική έφοδο και αφού το κκε κατάλαβε ότι η στρατιωτική μηχανή του δεν έχει μέλλον απέναντι στους έμπειρους στις οδομαχίες νεαρούς. Διαδηλωτές να χάνουν τις αισθήσεις τους, άλλοι με ανοιγμένα κεφάλια και σπασμένα πλευρά και δεκάδες τραυματίες και από τις δύο πλευρές συνθέτουν τον απολογισμό της σύγκρουσης. Μαζί με το γενικότερο ξενέρωμα που ακολούθησε...

Η σύγκρουση της 20^{ης} Οκτώβρη δεν είναι ενδοκινηματική αντιπαράθεση γιατί πολύ απλά η μόνη σχέση που έχει το κκε με το κίνημα είναι η καταστολή και η συκοφάντηση του. Από τους καταληψίες φοιτητές του 2006-07 μέχρι τους εξεγερμένους του Δεκέμβρη του '08 και από τους μετανάστες απεργούς πείνας της Υπατίας μέχρι τους αγανακτισμένους και τις λαϊκές συνελεύσεις, όσα υποκείμενα βγήκαν κατά καιρούς στους δρόμους είχαν μεταξύ άλλων να αντιμετωπίσουν τον ιδεολογικό πόλεμο μιας χούφτας γραφειοκρατών που συνειδητά επιλέγουν να πολεμούν όσους δεν μπορούν να καπελώσουν, να χειραγωγήσουν και να οδηγήσουν στην κάλπη. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο δε μπορούμε και να κατηγορούμε τους κνίτες για «διασπαστικές λογικές», για προδοσία των αγώνων, της εργατικής τάξης κτλ..

Τη στάση του Π.Α.ΜΕ στο Σύνταγμα την κατανοούμε μέσα στο συνολικότερο πλαίσιο της καπιταλιστικής κρίσης, των συνεπειών της και των ταξικών αγώνων που συνεχώς αναπτύσσονται. Η κοινωνική κατάρρευση οδηγεί στη φτώχεια και στην υποτίμηση ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα της πάλαι ποτέ ισχυρής μεσαίας τάξης που εξαναγκάζονται είτε να αναζητούν την ατομική λύση της ιδιώτευσης, του ρατσισμού και της ανάπτυξης είτε να βρίσκονται στην κατεύθυνση των συλλογικών διεκδικήσεων και της αντίστασης. Η συνθήκη αυτή (μαζί με τα αδιέξοδα της πολιτικής και της συνδικαλιστικής διαμεσολάβησης) δημιουργεί ένα τεράστιο πολιτικό κενό εκπροσώπησης που πρέπει να καλυφθεί. Μιας εκπροσώπησης που πρέπει να λαμβάνει υπόψη τόσο τα συντηρητικά αντανάκλαστικά όσο και τις βίαιες αντιστάσεις αυτού του κόσμου. Παράλληλα και καθώς η κρίση οξύνεται και γίνεται βαθύτερη, αυξάνεται η κοινωνική επιρροή του κινήματος στους χώρους εργασίας, μόρφωσης, στις πλατείες και στο δρόμο προκαλώντας φαντασιώσεις σε μικρούς και

μεγάλους γραφειοκράτες, σε μικρές και μεγάλες “πρωτοπορίες” για τη μεγάλη έφοδο (αν όχι στα χειμερινά ανάκτορα) στις κάλπες και την εξουσία...

Μέσα σε αυτή την κρίσιμη συγκυρία και τη δίνη των εξελίξεων το κκε πουλάει ένα προφίλ «υπεύθυνης πολιτικής δύναμης» που αφενός παλεύει για τα δίκια του λαού, αφετέρου όμως σέβεται και προστατεύει τους δημοκρατικούς θεσμούς και προπαγανδίζει την κοινωνική ομαλότητα, την τάξη και την ασφάλεια. Επιδιώκει να παίξει καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις (δηλαδή να συμμετάσχει στην αναδιανομή της κρατικής πίτας). Αυτή άλλωστε είναι και η πάγια στρατηγική του γι’ αυτό και οι ελεγχόμενες μάχες που δίνει είναι στην κατεύθυνση της συσπείρωσης και αναπαραγωγής του κομματικού και συνδικαλιστικού του μηχανισμού και μόνο. Ουσιαστικά αυτό που κάνει είναι να ρίχνει τα δίχτυα του στην εκλογική πελατεία των υπόλοιπων κομμάτων υποσχόμενο όσα μπορεί να υποσχεθεί ένα μικροαστικό κόμμα προσδοκώντας υπεραξίες και ψήφους. Ταυτόχρονα στέλνει προς το κίνημα το μήνυμα ότι παραμένει η μεγαλύτερη πολιτική οργάνωση που διατηρεί ακέραιο το δικαίωμα να παίζει το ρόλο του νταβατζή στους κοινωνικούς αγώνες. Ευτυχώς όμως τα χρόνια της μιας και μοναδικής αλήθειας μες στο κίνημα έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Ακόμα και μέσα στη βάση του κκε και του παμε υπάρχουν κατά περιόδους φωνές αμφισβήτησης. Υποκείμενα που διαβλέπουν στους αγώνες την ταξική προέλευση και προοπτική, αρνούμενα να αποδεχθούν την κοινωνική και κινηματική πραγματικότητα μέσα από τον παραμορφωτικό φακό της ηγεσίας του ΚΚΕ, που τα θέλει να εξαργυρώνουν τους όποιους αγώνες σε ανέξοδες εκλογικές αναμετρήσεις. Φωνές που φιμώνονται από τον Περισσό με διαγραφές, περιθωριοποίηση και περισσότερη καθοδήγηση.

Στα γεγονότα της 48ωρης απεργίας το κκε παρουσίασε τον εαυτό του ως θύμα σκοτεινών κέντρων και προβοκάτσιας. Τη γραμμή αυτή εκμεταλλεύτηκαν τόσο τα μμε όσο και η κυβέρνηση και τα υπόλοιπα κόμματα προκειμένου να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα του διημέρου και να επιτεθούν ιδεολογικά στα πιο συγκρουσιακά κομμάτια του κινήματος. Η επιβράβευση άλλωστε του παμε από σύσσωμο το πολιτικό προσωπικό των αφεντικών (μέχρι και τους φασίστες) κάτι δείχνει. Αξιοσημείωτη είναι επίσης η αθλιότητα των περισσότερων αριστερών κομμάτων (με κάποιες τιμίες εξαιρέσεις τύπου εκκ, Κόντρα) που στο βωμό του πολιτικού τους κρετινισμού θυσιάζουν τα όποια απομεινάρια κριτικής σκέψης τους έχουν απομείνει. Γιατί όταν λες «ότι τυχοδιωκτικές ομάδες την έπесαν έτσι απλά σε απεργούς και διαδηλωτές» δεν είναι ότι απλά λες χοντρά ψέμματα ούτε ότι απλά παραδέχεσαι δημόσια τη σταλινική σου καταγωγή. Είναι ότι δίνεις πολιτική κάλυψη στις κατασταλτικές επιθέσεις του κράτους σε έναν κόσμο που τα τελευταία χρόνια κατεβαίνει στους δρόμους έξω και ενάντια σε κομματικά μπλοκ, επιλέγοντας άλλοτε τη σύγκρουση και άλλοτε όχι. Και αυτό θα έπρεπε να το ξέρουν τα αριστερά κομματόσκυλα που αν μη τι άλλο στις ίδιες πορείες συμμετέχουν. Αλλά αυτά παθαίνει όποιος είναι πρόθυμος να θυσιάσει την πραγματικότητα χάριν στις ονειρώξεις για «ενδοκινηματικά ξεκαθαρίσματα» και μεγάλες αριστερές ενότητες (που το κκε θα τους τις φτύσει πίσω στα μούτρα).

Τέλος, μια κουβέντα για το πρώτο νεκρό διαδηλωτή από χημικά. Ο παμίτης οικοδόμος Δημήτρης Κοτζαρίδης δε θάφτηκε μόνο με τον πόνο της οικογένειάς του, των συντρόφων του και την ιστορία των εργατικών αγώνων. “Θάφτηκε” επίσης από τα πολιτικά παιχνίδια και τη λασπολογία του Κόμματος του που όχι μόνο δεν είχε τη διάθεση να σηκώσει το βάρος μιας κρατικής δολοφονίας αλλά μέχρι και σήμερα δεν την έχει αναγνωρίσει ως τέτοια, αποδίδοντας την στη σύγκρουση του παμε με τους άλλους διαδηλωτές. Δε θα περιμέναμε τίποτα καλύτερο από ένα κόμμα που αντιμετωπίζει τους

νεκρούς του ως μια καλή ευκαιρία για να μαζέψει εκλογικά ψίχουλα παρουσιάζοντας τον εαυτό του σαν θύμα και τους αντιπάλους του ως δολοφόνους. Χάνεται η επιστήμη της σταλινικής προπαγάνδας; Δε χάνεται...

και τι άφησε πίσω της εν τέλει η 48άωρη γενική απεργία;

Πέρα από τον πρώτο νεκρό διαδηλωτή, από τον χημικό πόλεμο των μπάτσων, τους εκατοντάδες τραυματίες, τις δεκάδες συλλήψεις και προσαγωγές, η διαμορφωμένη πραγματικότητα θέλει το πολυνομοσχέδιο ψηφισμένο κι έτοιμο προς εφαρμογή. Παρά τις όποιες αντιδράσεις οι εξουσιαστές σε αгаστή συνεργασία με τα ντόπια και ξένα αφεντικά δείχνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν να ασελγούν πάνω στις ζωές μας.

Και θα συνεχίσουν να το κάνουν όσο οι καταπιεσμένοι δεν αντιλαμβάνονται την ματαιότητα και την εκτονωτική επίδραση των καλεσμένων και καθορισμένων από τα πάνω “επαναστατικών” ραντεβού, όπως η περασμένες 48άωρες απεργίες. Χωρίς να τις αφορίζουμε αντιλαμβανόμαστε ότι τα ραντεβού αυτά, ειδικότερα με τον τρόπο που καλούνται και με τα υποκείμενα που συμμετέχουν στη λήψη αυτών των αποφάσεων (συνδικαλιστικές παρατάξεις, εργατοπατέρες), αναλύσκονται σε ένα ατέρμονο παιχνίδι εντυπώσεων, διαφύλαξης κεκτημένων και εξωτερίκευσης της οργής του καθενός με ανέξοδους τρόπους τις περισσότερες φορές. Είναι έλλειμμα του κομματιού του κινήματος που δε προσμένει σε εκλογικά παραμυθάκια και πολιτικά κομπρεμί, η άκριτη συμμετοχή σε γεγονότα καλεσμένα από τους ξεπουλημένους εργατοπατέρες των συνδικάτων έστω κι αν ο στόχος είναι η εκτροπή τους.

Οι “από τα κάτω” δεν πρέπει να έχουν καμία αυταπάτη ως προς τον τρόπο της οργάνωσης των αγώνων. Οι έτοιμες λύσεις, τα κομματικά μαντριά, οι απεργίες-πυροτεχνήματα και τα λογύδρια των “αγωνισταράδων”(την ίδια στιγμή που συνδιαλέγονται χυδαία με τα αφεντικά μας) έχουν απεμποληθεί από το κίνημα καθώς όχι μόνο δεν κινούνται προς όφελος των καταπιεσμένων αλλά με τις λογικές της ηττοπάθειας και της μοιρολατρίας που σέρνουν από πίσω τους λειτουργούν αντιπαραθετικά προς όλους εμάς. Ας γίνει πλέον ξεκάθαρο ότι οι έτοιμες και συσκευασμένες απεργίες των συνομιλητών με τους καταπιεστές μας πέθαναν γιατί αποδείχθηκε ότι είναι ακίνδυνες.

Η μόνη ειλικρινής προοπτική είναι να πάρουμε τους αγώνες, όλους τους αγώνες, στα χέρια μας. Από τις καταλήψεις στις σχολές μας ως τις καλεσμένες από τους εργάτες απεργίες κι από τις λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές μέχρι τις κοινές μάχες ντόπιων και μεταναστών, η αυτοοργάνωση φαντάζει ως η μοναδική ρεαλιστική προοπτική για την τάξη των καταπιεσμένων. Με ισοτιμία στη λήψη των αποφάσεων και στις δράσεις, με απουσία κομματικών και περιχαρακωτικών λογικών η φωνή των “από κάτω” πρέπει να γίνει δυνατή και να ακουστεί σε όλους. Και παράλληλα να γίνει σαφές προς κάθε πλευρά ότι μετά τα όσα συνέβησαν στην γενική απεργία η καταστολή είτε προέρχεται από τους ένστολους δολοφόνους είτε από τα σταλινικά απολιθώματα, όσο θα βρίσκει απέναντι της την αλληλεγγύη θα έχει κοντά χέρια.